

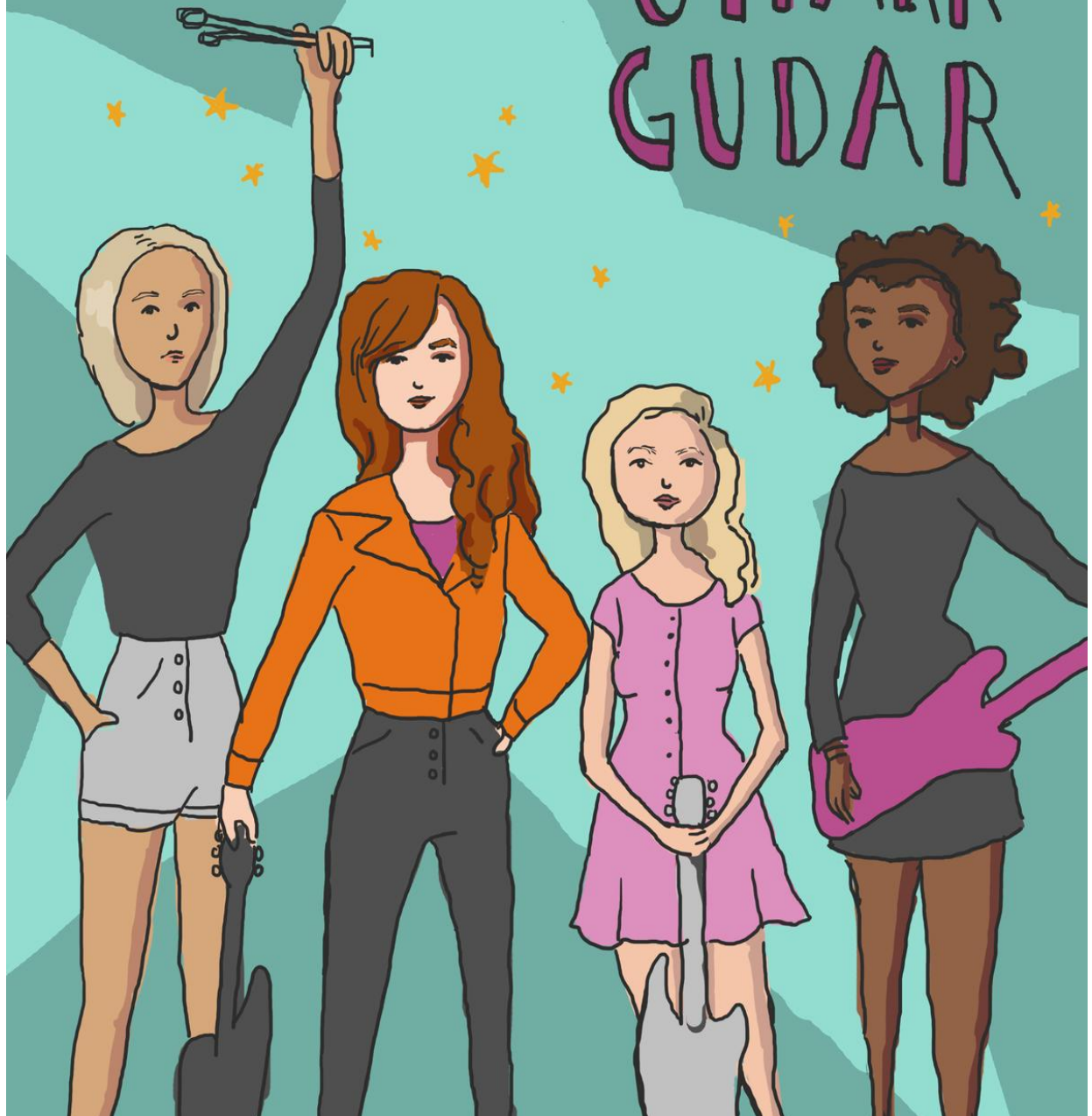
Starlight
nr 1
MALIN
STEHN

MALLGRODOR
& GITARR-
GUDAR

Starlight
nr 1
MALIN
STEHN

MALLGRODOR
& GITARR-
GUDAR

Malin Stehn

Mallgrodor och gitarrgudar

Saga

Mallgrodor och gitarrgudar

Den här boken är ett historiskt verk. Den är ett uttryck för tiden den skrevs i, och kan ha föråldrat eller kontroversiellt innehåll. Eventuellt stötande material är inte uttryck för förlagets hållning

Copyright © 2006, 2019 Malin Stehn och SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726180152

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

*Till Nettan, Carina och Maria
för allt fnissande i och utanför replokalen
- och för att ni fortfarande kan fnissa!*

Hem, ljuva hem

Mycket känd journalist (från ännu mer känd musiktidning):

- Berätta nu! Hur det gick till när ni slog igenom?

Jag (rik, snygg och världsberömd):

- Ja, det är en lång historia ... Men det började med att vi vann en talangtävling i början av 2000-talet ... Sen rullade det bara på. Vi fick skivkontrakt, turnerade i hela Europa, i Japan och fick så småningom åka till USA. Ja, det var ju där jag träffade Justin ... Hi, hi. (Charmigt fniss.) Vi började skriva låtar ihop och så gifte vi o ...

- Hallå! Matilda!? Vi ska köpa glass! Kom!

- Va!? Jag väcktes brutalt ur en av mina favoritdagdrömmar och blängde surt på min femårige lillebror.

- Vi tänkte sträcka på benen lite, sa min mamma från framsätet. Du och Hampus får köpa var sin glass om ni vill. Hon räckte mig en femtiolapp.

Jag masade mig ut ur bilen och försökte komma tillbaka till den inte fullt så glamourösa verkligheten. Familjens Volvo stod parkerad på en ful rastplats intill en bensinstation i mörkaste Småland. Vi var äntligen på väg hem efter nästan tre veckors semester i Skåne. Det kändes som om jag inte hade träffat kompisarna på flera år och jag längtade hem så att jag höll på att bli tokig.

- Kom, Matilda! Vilken glass vill du ha? Jag ska köpa en Igloo, sa Hampus och drog i min hand. När jag kände efter var jag rätt sugen så vi gick in i bensinstationens butik och handlade.

Att köpa glass är för min femårige lillebror en av livets höjdpunkter. Man riktigt ser hur det glittrar i ögonen på honom när han får stå framför glasstavlan och välja. Senare slickar han omsorgsfullt i sig alltihop – förutom det som rinner ner på hakan och det som droppar från undersidan av glassen. Han har helt enkelt en del kvar att lära i den ädla konsten att äta glass.

När alla glassar var uppätta och alla ben sträckta packade vi in oss i bilen och fortsatte hemåt. Det är konstigt, men hemresor känns alltid dubbelt så långa som när man reser iväg – och den här hemresan var definitivt inget undantag.

Jag tog fram min mp3-spelare, bläddrade fram en bra låt och började mima. En annan av mina favoritdagdrömmar är nämligen att låtsas att jag är med i en musikvideo. Jag försöker se cool ut och låtsas att ett helt kamerateam filmar mig ur olika vinklar. Självklart är jag supersnyggt sminkad och har glänsande hår ... Jag vet att det låter jättelöjligt, men många musikvideor spelas in i bilar så den här gången kändes det rätt äkta. Och en tjej som tittar ut genom en bilruta med lätt uttråkad min passade väldigt bra till låten jag lyssnade på.

Men jag kunde inte riktigt fokusera på mimandet. Mina tankar fladdrade iväg ... Jag tänkte på kompisarna och allt kul jag måste ha missat de tre veckorna jag varit borta. De hade skickat några sms, och det var i och för sig snällt, men jag blev bara avundsjuk när jag fick veta vad de höll på med.

Hej! Vi solar och spanar ... Gissa vem som är här? stod det i det första meddelande jag hade fått; det var för ett par veckor sedan. Då hade jag stått i ett hembygdsmuseum på den skånska landsbygden och tittat på gamla fiskeredskap medan regnet öste ner utanför ...

Ibland känns det bara så himla orättvist att mina tre bästisar kan träffas hela somrarna medan jag är tvungen att åka på familjesemestrar där det inte händer ett enda dugg (mer än att det regnar och att vi går på minst ett museum om dagen).

Jag tänkte på alla gånger som de måste ha träffat Timmy utan mig ... Timmy med det stora svarta håret, de spetsiga bootsen och de snälla ögonen. Min stora kärlek - min stora ouppnåeliga kärlek. (Jag ska strax berätta varför den är ouppnåelig.)

Jag tänkte också på att jag snart skulle börja åttan och var tvungen att genomlida två år till på högstadiet ... Men framför allt tänkte jag på talangtävlingen som jag, Nina, Linn och Julia skulle vara med i om tre veckor.

Vi började spela tillsammans för ungefär ett år sedan. Då kunde vi ingenting. Vi satt hemma hos Julia en kväll och hade tråkigt när någon kom på den briljanta idén att vi skulle bilda ett band. Först döpte vi bandet. Efter flera omröstningar och en del tuffa ordväxlingar enades vi till slut om Starlight. (Internationellt, lätt att säga och visar dessutom att vi siktar högt.) Därefter bestämde vi vem som skulle spela vad. Eftersom jag redan kunde spela lite gitarr skulle jag spela elgitarr och Nina kom snabbt fram till att hon, som ofta blir upprörd, borde spela trummor. (Bra sätt att avreagera sig.) Julia och Linn bråkade i en timma om vem som skulle spela bas och vem som skulle spela gitarr (båda ville spela bas) så till slut fick de singla slant. Julia förlorade och fick spela gitarr. Punkt slut. Tack och lov var det bara jag som ville sjunga!

Vi var nära att lägga ner bandet redan nästa dag eftersom vi inte riktigt visste hur vi skulle få tag på instrument. Men någon (det var nog Julias storebror Petter) tipsade om att MUSSE har kvällskurser i gruppspel. MUSSE är stans musikförening. Den har funnits i evigheter

och ingen vet riktigt vad förkortningen står för, men jag tror att det är "Musik och Scenkonst" eller något liknande. Vi anmälde oss hur som helst direkt och kunde börja samma vecka. (Tack, Petter! Ibland är du inte så dum som du ser ut!)

Snacka om att vi var nervösa första kvällen när vi stod och väntade utanför MUSSE:s hus i höststormen. Vi hade fått reda på att vår lärare hette Ludde och hade fantiserat ihop hur mycket som helst om honom under våldsamma fnissattacker.

- Han kanske är jättegammal och vill att vi ska spela femtiotalrock; Elvis och sånt! Jag vägrar spela Elvis! deklarerade Nina. (Hon är väldigt bestämd av sig.)

- Eller så är han arton och världens snygging. Vi blir kära i honom allihop och kan inte spela alls ... , försökte jag.

- Prata för dig själv, fnyste Linn. Ingen går upp mot min Linus. Ingen!

Linn hade precis träffat Linus och var nykär. (Till saken hör att hon dumpade honom ganska exakt tre veckor senare ...)

Hur som helst: Ludde visade sig vara ungefär tjugofem år och hur snäll som helst (hittills har vi aldrig behövt spela Elvis). Men vi är inte kära i honom och han är definitivt inte kär i någon av oss. Han spelar i ett av stans bästa band, är ihop med en tjej som ser ut som Gwyneth Paltrow och tycker nog att vi är mesiga småtjejer. Då och då får jag en känsla av att Ludde tycker att vi är ganska trögfattade också (och rätt jobbiga när vi fnissar för mycket). Men det är ju faktiskt hans jobb att vara uppmuntrande!

- Nu är det inte långt kvar! sa mamma plötsligt.

Äntligen! tänkte jag och tittade ut på de välbekanta husen och åkrarna som passerade förbi utanför bilrutan i

skymningen. Hem, ljuva hem! (Eller kanskje Timmy, ljuva Timmy?!)

Dåliga nyheter

Att komma hem efter en lång sommarsemester är något av det bästa jag vet. Ofta kommer vi hem sent på kvällen och det är bra för då kan vi stoppa Hampus i säng direkt. Sedan brukar mamma, pappa och jag koka te och göra mackor. Vi sitter i köket och går igenom posten och pratar lite i lugn och ro. (Det går nämligen aldrig att prata i lugn och ro när Hampus är vaken.) Att det är sent gör att jag inte får sätta igång och ringa runt till mina kompisar – mamma och pappa anser att man inte ringer hem till folk efter klockan tio. Så för det mesta kan jag bara slappna av och läsa alla brev jag fått. Jag har massor av brevyänner som jag fick genom en brevvänsannons i en tjejtidning för några år sedan. Därför brukar det alltid ligga drivor av brev och vänta på mig när vi har varit bortresta! Den här gången var inget undantag .

- Kolla! Jag har fått ett brev från kommunen, sa jag och viftade med ett av kuverten framför näsan på pappa.

- Vad har du nu ställt till med? skojade pappa. Har du klottrat i busskuren eller sjungit falskt?

- Blä! svarade jag och räckte ut tungan. Jag har antagligen vunnit pris för att jag är en välartad tonåring ...

Jag sprättade upp kuvertet med pekfingret och fiskade upp pappret.

- Åh! utbrast jag. Det är om talangtävlingen! Det är ju kommunen som håller i den ... Åh, nej!

- Är ni diskvalificerade redan innan tävlingen har börjat? undrade pappa och log.

- Nej, det är något mycket värre - vi ska spela sist! Och före oss spelar våra värsta fiender: The Dolls! Så typiskt! Vi kommer att vara så himla nervösa ... och spela fel ...

- Inte om alla de andra skulle göra dåligt ifrån sig, påpekade mamma.

- Och hur troligt är det? Jag vet att flera av de andra är superbra! Och The Dolls; de tror att de är något bara för att de är några år äld ...

- Det tror jag säkert, sa mamma lugnt. Men det viktigaste är väl inte att vinna ...

- ... utan att ha kul, muttrade jag.

Talangtävlingen var vårt första framträdande och till råga på allt en tävling. Jag ville inte att folk skulle skratta åt oss. Att inte vinna var en sak - men att göra bort sig inför allas föräldrar, våra klasskompisar, de äldre tjejerna i The Dolls, de coola killarna i musikföreningen; Timmy, Ludde ... Det var min stora skräck.

Att spela i ett tjejband innebär nämligen att du måste bevisa en massa saker; till exempel att tjejer kan spela överhuvudtaget. Att vara mesig och spela i ett tjejband innebär dubbelt så mycket jobb för då måste du bevisa att till och med mesiga tjejer kan spela. Jag behöver kanske inte nämna att vi tillhör den senare kategorin. Tjejerna i The Dolls är däremot allt annat än mesiga ...

Det är inte så att vi känner oss direkt mesiga - vi har jättekul och kan liksom inte hitta någon riktig anledning till varför vi inte är "inne". Möjligtvis skulle det kunna bero på att vi läser våra läxor (för det mesta ...) och inte röker eller dricker. Fast ibland tror jag att man helt enkelt föds cool eller mesig och sedan får man helt enkelt acceptera det. För det mesta tycker jag faktiskt att det är rätt skönt att inte tillhöra Tuffa gänget, för de verkar inte ha så kul; de verkar mest gå runt och koncentrera sig på att vara tuffa.

Livet är i alla fall bra orättvist: en kille som spelar i ett band blir automatiskt cool. Men en tjej som spelar i ett band är konstig och förmodligen värdelös - enligt alla killar. Enligt de flesta tjejer är en tjej som spelar i ett band dessutom stroppig. Och det kanske stämmer när det gäller vissa tjejer. (The Dolls går till exempel alltid runt med näsorna i vädret.) Men när det gäller oss är det helt fel; vi är precis som vi alltid har varit! Den enda förändringen jag kan komma på är att vi har lite roligare nu än innan vi blev ett band.

Vår teori är att killarna är rädda för att vi ska bli bättre än de är, medan tjejerna är rädda för att vi ska ta deras killar ifrån dem. (Ingen risk, tjejer! Killarna skulle aldrig våga erkänna att de är det minsta imponerade av töntarna i Starlight.)

Det vore hur som helst ett öde värre än döden (hm, nästan i alla fall) om vi gjorde bort oss fullständigt på vår första spelning. Som du kanske vet är det lätt att bli lite skrytsam när man vill imponera på folk (till exempel på killen man är kär i). Och det är möjligt (jag säger möjligt) att vi har pratat lite för mycket om hur fantastiskt duktiga vi är.

Sanningen var den att det lät ganska bra ibland, men allt som oftast tappade Nina takten (inte bra, eftersom trummisen är den som ska ha hålla takten), tog jag eller Julia fel ackord eller så fortsatte Linn att spela vers när vi andra spelade refräng. Jag antog att det var en tränings sak; att vi skulle fixa det en vacker dag. Men det skulle helst ske ganska snart ... Vi hade bara en månad på oss att repa inför talangtävlingen .

- Det ordnar sig ska du se, sa mamma tröstande.

Jag kunde se på henne att hon inte förstod hur stort det här problemet var. Men så är det med vuxna; de säger att de förstår, men det gör de inte. Ofta säger de något i stil

med "det ordnar sig" eller "tänk inte mer på det nu". Men hur ska man kunna sluta tänka på något som är viktigt?! Det jag mest av allt ville göra just nu var att träffa de andra i bandet och diskutera taktik, men klockan var snart halv tolv så det var helt uteslutet.

- Tänk inte mer på det nu. Pappa la ifrån sig tidningen. Han puttade upp glasögonen från nästippen (där de alltid hamnar när han läser) och tittade på mig. Om jag var du skulle jag gå och lägga mig. Imorgon ska vi packa upp, klippa gräset, plocka bär ... Ja, vi har massor att göra.

- Men jag måste träffa bandet imorgon! sa jag upprört. Jag har inte sett dem på tre veckor bara för att mina släktingar har den dåliga smaken att bo i Skå ...

- Ja, ja, avbröt pappa. Ring tjejerna imorgon bitti och be dem komma hit - alltid finns det något de kan hjälpa till med!

Jag suckade och gick in i badrummet med min necessär. Den packar jag upp imorgon, tänkte jag och tittade ner på virrvarret av hårspännen, kammar och oanvända solskyddskrämer. Jag stod en stund och stirrade på min spegelbild medan jag funderade över varför just jag föddes med morotsrött lockigt hår, fräknar och gröna ögon när Hampus hade blivit alldeles vanlig; blond och blåögd. Men jag kom inte på någon vettig förklaring (mer än den att jag - men inte Hampus - är väldigt lik min farmor) utan tvättade mig och borstade tänderna istället. Sedan kröp jag för första gången på tre veckor ner i min egen mysiga säng och släckte lampan.

Att gå och lägga sig när man inte är dödstrött är det bästa som finns! Då finns det tid att låta tankarna flyga fritt. För det mesta hittar jag på trevliga drömmar som jag hoppas ska fortsätta när jag har somnat. Men det funkar sällan.